

До грозда гроздъ, единъ отъ други
По грее, по блести,
И майчино сърце се радва,
Милей, надъ тяхъ трепти...

А мина лято; морно слънце
Скриви по своя пътъ;
Горняка вей и сухи листи
Застилатъ долъ и рътъ.

Угрижи се тогазъ лозата,
Дозела кобенъ знакъ...
И ей лозарите отново
Врѣхлетяха я пакъ.

Подсякоха ѝ гроздовете,
И тъй ги до единъ,
Трупъ върху трупа, навалиха
Въ дълбокий церовъ линъ.

Примре лозата въ люти мъки
И викна съ люта речъ! —
Но кой ти чува... Гроздоберци
Извиха надалечъ...

По тяхъ, изъ равний пътъ надолу,
Се вий на стълпи прахъ,
И чува се изъ далнината
Салъ песни, глъчъ и смяхъ...

Ей падна нощъ. На буйна клада
Се пламаци виждъ;
Около клада гроздоберци
Средъ дворове седатъ.

А тъпчатъ ратаи нехайни
Тамъ въ линовете съ стрѣвъ, —
Ручи отъ смазани гроздове
Поройна, мътна кръвъ.